

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ директора

Вараського ліцею №1

28.02.2023 № 41

_____ Наталія СЕРЕДА

**Положення
про внутрішню систему забезпечення якості освіти
Вараського ліцею №1**

Зміст

1. Загальні положення	3
2. Стратегія (політика) та процедури забезпечення якості освіти	6
3. Освітнє середовище закладу освіти	9
4. Система оцінювання результатів навчання здобувачів освіти	15
5. Система педагогічної діяльності	24
6. Система управлінської діяльності.....	33
7. Моніторинг та самооцінювання	37
Додаток 1_Форма спостереження за навчальним заняттям	42

1. Загальні положення

1.1. Положення про внутрішню систему забезпечення якості освіти (ВСЗЯО) у Вараському ліцеї №1 (далі Положення) розроблено згідно з вимогами ст. 41 Закону України «Про освіту», ст. 42 Закону України «Про повну загальну середню освіту» та нормативно-правовими актами Кабінету Міністрів України та Міністерства освіти і науки України направлені на реалізацію Концепції Нової української школи.

1.2. Тезаурус даного Положення:

Положення – локально-правовий акт, що визначає основні правила організації, описує мету, структуру, взаємні обов'язки групи людей чи організацій, які об'єдналися для досягнення спільної мети.

Стратегія – довгостроковий, послідовний, конструктивний, раціональний, підкріплений ідеологією, стійкий до невизначеності умов середовища план, який супроводжується постійним аналізом та моніторингом в процесі його реалізації та спрямований з певною метою на досягнення успіху в кінцевому результаті.

Процедура – офіційно встановлений чи узвичаєний порядок здійснення, виконання або оформлення чого-небудь.

Механізм – комплексний процес, спосіб організації.

Критерії – вимоги для визначення або оцінки людини, предмета, явища (або ознака, на підставі якої виробляється оцінка).

Правило – вимога для виконання якихось умов всіма учасниками якої-небудь дії.

Інструмент – засіб, спосіб для досягнення чогось.

Моніторинг та самооцінювання якості освіти - система послідовних і систематичних заходів, що здійснюються з метою виявлення та відстеження тенденцій у розвитку якості освіти в країні, на окремих територіях, у закладах освіти (інших суб'єктах освітньої діяльності), встановлення відповідності фактичних результатів освітньої діяльності її заявленим цілям, а також оцінювання ступеня, напрямку і причин відхилень від цілей.

Інклюзивне освітнє середовище - сукупність умов, способів і засобів їх реалізації для спільного навчання, виховання та розвитку здобувачів освіти з урахуванням їхніх потреб та можливостей.

Універсальний дизайн у сфері освіти – дизайн предметів, навколишнього середовища, освітніх програм та послуг, що забезпечує їх максимальну придатність для використання всіма особами без необхідної адаптації чи спеціального дизайну

Розумне пристосування – це запровадження, якщо це потрібно в конкретному випадку, необхідних модифікацій і адаптацій з метою забезпечення реалізації особами з особливими освітніми потребами конституційного права на освіту нарівні з іншими особами

Ресурсна кімната – спеціально облаштована кімната, що відповідає вимогам доступності та універсального дизайну, призначена для надання (проведення) індивідуальних та/або групових психолого-педагогічних та корекційно-розвиткових послуг (занять); психологічного розвантаження, соціально-побутового орієнтування, формування навичок самообслуговування.

Академічна доброчесність - сукупність етичних принципів та визначених законом правил, якими мають керуватися учасники освітнього процесу під час навчання, викладання та провадження наукової (творчої) діяльності з метою забезпечення довіри до результатів навчання та/або наукових (творчих) досягнень.

Портфоліо вчителя – це збірник матеріалів, які були створені і зібрані вчителем.

Інформаційно технології (IT) – це технології, спрямовані на пошук, створення, розповсюдження та обробку інформаційних ресурсів.

Інформаційна система (IS) закладу освіти - це комплекс технічних, програмних засобів та ресурсів, що включає обчислювальне і комунікаційне обладнання, програмне забезпечення та персонал, який забезпечує підтримку і управління динамічної інформаційної моделі системи освіти для задоволення інформаційних потреб в освітній, управлінській та фінансово-господарській діяльності закладу освіти.

1.3. Метою функціонування внутрішньої системи забезпечення якості освіти є забезпечення вимог, що обумовлені законодавчими, іншими нормативно-правовими актами та стейкхолдерами щодо якості надання освітніх послуг шляхом створення системи моніторингу якості освітнього процесу.

1.4. Завдання внутрішньої системи забезпечення якості освіти:

- оновлення методичної бази освітньої діяльності;
- контроль за виконанням навчальних планів та освітньої програми, якістю знань, умінь і навичок учнів, розробка рекомендацій щодо їх покращення;
- моніторинг та оптимізація соціально-психологічного середовища закладу освіти;
- створення необхідних умов для підвищення фахового кваліфікаційного рівня педагогічних працівників.

1.5. Положення, зміни та доповнення до нього погоджуються рішенням педагогічної ради закладу та затверджуються наказом директора.

1.6. Внутрішня система забезпечення якості освіти в закладі включає:

- стратегію та процедури забезпечення якості освіти;

- систему та механізми забезпечення академічної доброчесності (Положення про академічну доброчесність і затверджується окремим документом);
- критерії, правила і процедури оцінювання здобувачів освіти;
- критерії, правила і процедури оцінювання педагогічної діяльності педагогічних працівників;
- критерії, правила і процедури оцінювання управлінської діяльності керівних працівників закладу освіти;
- забезпечення наявності інформаційних систем для ефективного управління закладом освіти;
- створення в закладі освіти інклюзивного освітнього середовища, універсального дизайну та розумного пристосування.

1.7. Напрямки проведення моніторингу та самооцінювання якості освітньої діяльності:

- освітнє середовище;
- система оцінювання результатів навчання здобувачів освіти;
- система педагогічної діяльності;
- система управлінської діяльності.

2. Стратегія (політика) та процедури забезпечення якості освіти

2.1. Система забезпечення якості в закладі освіти ґрунтується на таких принципах:

- 1) Орієнтація на місію. Вектор всієї діяльності закладу на реалізацію його місії та суспільства в цілому.
- 2) Дитиноцентризм. Головним суб'єктом, на якого спрямована освітня діяльність школи, є дитина.
- 3) Залучення всіх учасників освітнього процесу. Постійна участь усіх учасників освітнього процесу у вирішенні проблем поліпшення якості освіти.
- 4) Безпека і відповідальність. Створення безпечного середовища для здобувачів освіти з запобіганням і протидії насильству.
- 5) Довіра. Автономія закладу освіти, яка передбачає самостійність у виборі форм і методів навчання, визначення стратегії і напрямів розвитку закладу освіти, які відповідають нормативно-правовим документам, Державним стандартам загальної середньої освіти.
- 6) Відкритість. Система освітньої діяльності у закладі освіти не є замкнутою, вона формується за принципом відкритості інформації на всіх етапах забезпечення якості та прозорості процедур системи забезпечення якості освітньої діяльності.
- 7) Гнучкість і адаптивність. Система освітньої діяльності змінюється під впливом сучасних тенденцій розвитку суспільства.
- 8) Вдосконалення якості освіти. Безперервне удосконалення всіх процедур і процесів освітньої діяльності в напрямку поліпшення їх якості.
- 9) Управління якістю. Побудова дієвої системи управління якістю освіти в закладі.
- 10) Мотивація. Створення системи мотивації поліпшення якості освіти в закладі для всіх учасників освітнього процесу.
- 11) Цілісність системи управління якістю. Усі компоненти діяльності закладу освіти взаємопов'язані, це створює взаємозалежність між ними. Якість освіти залежить від оптимального добору педагогічних кадрів, мотивуючого освітнього середовища, використання освітніх технологій, спрямованих на оволодіння ключовими компетентностями, сприятливої для творчої роботи психологічної атмосфери.
- 12) Науковий підхід.
- 13) Професіоналізм. Розбудова внутрішньої системи забезпечення якості освітньої діяльності та якості освіти – це постійний процес, за допомогою якого відбувається вдосконалення освітньої діяльності, підтримується дієвість закладу, забезпечується відповідність змінам у освітній сфері, створюються нові

можливості тощо.

- 14) Використання сучасних технологій освіти.
- 15) Створення ІТ-підтримки управління якістю освіти.
- 16) Моніторинг якості освіти. Створення ефективної системи внутрішнього моніторингу якості освіти.

2.2. Основною процедурою забезпечення якості освіти є моніторинг освітньої діяльності за окремими напрямками, висвітленими нижче, що передбачає створення спеціальної системи збору, обробки, зберігання і поширення інформації про стан освітньої системи закладу для поліпшення його подальшого функціонування та розвитку.

2.3. Практична реалізація процедур забезпечення якості освіти відображується в річному плані роботи та стратегії розвитку закладу.

2.4. Стратегія (політика) та процедури забезпечення якості освіти передбачають здійснення таких процедур і заходів:

- удосконалення планування освітньої діяльності;
- підвищення якості знань здобувачів освіти;
- посилення кадрового потенціалу закладу освіти та підвищення кваліфікації педагогічних працівників;
- забезпечення наявності необхідних ресурсів для організації освітнього процесу та підтримки здобувачів освіти;
- розвиток інформаційних систем з метою підвищення ефективності управління освітнім процесом;
- забезпечення публічності інформації про діяльність закладу;
- створення системи запобігання та виявлення академічної недоброчесності в діяльності педагогічних працівників та здобувачів освіти.

2.5. Основними напрямками політики із забезпечення якості освітньої діяльності в закладі освіти є:

- якість освіти;
- рівень професійної компетентності педагогічних працівників і забезпечення їх вмотивованості до підвищення якості освітньої діяльності;
- якість реалізації освітніх програм, вдосконалення змісту, форм та методів освітньої діяльності та підвищення рівня об'єктивності оцінювання.

2.6. Механізм функціонування системи забезпечення якості освіти включає послідовну підготовку та практичну реалізацію наступних етапів управління:

- планування (аналіз сучасного стану освітньої діяльності та визначення дій щодо покращення освітнього процесу);
- визначення сильних сторін і проблем у розвитку (визначення пріоритетних цілей та розробка планів їх реалізації);
- організацію (переформатування/створення організаційної структури для досягнення поставлених цілей; визначення, розподіл та розмежування повноважень із метою координування та взаємодії у процесі виконання завдань);
- контроль (розробка процедур вимірювання та зіставлення отриманих результатів зі стандартами);
- коригування (визначення та реалізація необхідних дій та заходів, націлених на стимулювання процесу досягнення максимальної відповідності стандартам).

2.7. Система контролю якості освітнього процесу в закладі включає:

- самооцінку ефективності діяльності із забезпечення якості;
- контроль якості результатів навчання та об'єктивності оцінювання;
- контроль якості реалізації навчальних (освітніх) програм.

2.8. Критеріями ефективності внутрішньої системи забезпечення якості освіти є:

- досягнення здобувачів освіти, показники результатів їх навчання;
- відповідність показників успішності здобувачів освіти результатам їх навчання на кожному рівні повної загальної середньої освіти під час державної підсумкової атестації, зовнішнього незалежного оцінювання;
- якісний склад та ефективність роботи педагогічних працівників;
- показник наявності освітніх, методичних і матеріально-технічних ресурсів для забезпечення якісного освітнього процесу.

2.9. Очікувані результати

У результаті запровадження внутрішньої системи забезпечення якості освіти передбачається реалізація місії закладу шляхом надання споживачам якісних освітніх послуг згідно з національними і світовими вимогами до закладів освіти такого типу, постійний розвиток і саморозвиток всіх учасників освітнього процесу в межах концепції освіти.

3. Освітнє середовище закладу освіти

3.1. У законодавстві загальні вимоги, які забезпечують безпечне освітнє середовище закладу регулює Закон України «Про освіту» (ст. 53, 54, 55), Закон «Про повну загальну середню освіту» (ст. 7, 8, 9, 10).

3.2. Основні складові освітнього середовища.

- 1) Безпечні та комфортні умови освітньої діяльності:
 - стан будівлі, приміщень, подвір'я, універсальний дизайн;
 - допоміжні приміщення;
 - норми наповнюваності класів, груп;
 - стан навчального обладнання та його відповідність освітній діяльності;
 - дотримання вимог безпеки життєдіяльності;
 - забезпечення умов для здорового харчування;
 - безпечний Інтернет;
 - медіаграмотність.
- 2) Освітнє середовище вільне від будь-яких форм насильства та дискримінації:
 - психологічна та фізична безпека учасників освітнього процесу
 - адаптація учнів;
 - протидія булінгу, дотримання правил поведінки;
 - наскрізний соціально-психологічний супровід учасників освітнього процесу;
- 3) Інклюзивне, розвивальне та мотивуюче до навчання освітнє середовище:
 - створення умов для учасників освітнього процесу з особливими потребами;
 - постійний зв'язок з родинами здобувачів освіти;
 - створення умов для саморозвитку учнів;
 - мотивація учнів до оволодіння ключовими компетенціями;
 - доступ учнів до різних джерел інформації, можливості здобувати освіту за різними формами, забезпечення індивідуальної освітньої траєкторії окремим здобувачам освіти.

3.3. Створення безпеки спрямоване на виконання таких завдань:

- забезпечення комфортних і безпечних умов освітнього процесу;
- створення належних умов для харчування;
- формування у здобувачів освіти компетентностей, важливих для успішної соціалізації особистості;
- впровадження демократичної культури, захист прав усіх учасників освітнього процесу і формування демократичних цінностей;

- запобігання та протидія таким негативним явищам, як насильство, кібербулінг, булінг тощо;
- формування в учасників освітнього процесу навичок безпечної поведінки в Інтернеті;
- формування у дітей і підлітків життєвих навичок (психосоціальних компетентностей), які сприяють соціальній злагодженості, відновленню психологічної рівноваги;
- запобігання та протидія торгівлі людьми;
- формування у здобувачів освіти таких життєвих навичок, як спілкування, прийняття рішень, критичне мислення, управління емоціями, стресами та конфліктними ситуаціями, формування цінностей та набуття відповідних компетентностей;
- формування морально-етичних, соціальних, громадянських ціннісних орієнтирів, виховання національно свідомої, духовно багатой, фізично досконалої особистості;
- профілактика девіантної поведінки, правопорушень та злочинності серед неповнолітніх;
- профілактика залежностей та шкідливих звичок, пропаганда здорового способу життя, збереження і зміцнення фізичного та психічного здоров'я як найвищої соціальної цінності;
- формування творчого середовища, залучення учнів у позаурочний час до спорту, творчості, мистецтва, інших громадських заходів з метою позитивної самореалізації, соціалізації;
- налагодження співпраці педагогічного колективу, учнів і батьків на засадах педагогіки партнерства.

3.4. Складові антибулінгової політики у закладі освіти:

- 1) вивчення ситуації (аналіз звернень та чинників, анкетування, тренінги тощо),
- 2) створення робочої групи,
- 3) розроблення Плану заходів для запобігання булінгу (цькуванню) та будь-яким іншим проявам насилля,
- 4) ознайомлення усіх учасників освітнього процесу з антибулінговою політикою та її складовою – Планом заходів із протидії булінгу (цькуванню),
- 5) схвалення документу рішенням педагогічної ради, затвердження керівником закладу та оприлюднення.

3.5. Принципи побудови антибулінгової політики:

- 1) антибулінгова політика є частиною інших політик та спирається на положення таких документів закладу, як Статут, Правила поведінки тощо та відповідає чинному законодавству.
- 2) Антибулінгова політика стосується кожного:
 - будь-які прояви булінгу (цькування) є неприпустимими;

- кожен має почуватися захищеним;
- надання підтримки усім працівникам закладу для створення ними позитивної атмосфери задля попередження булінгу (цькування);
- будь-які прояви булінгу розглядаються дуже уважно та серйозно;
- постійний моніторинг виконання та регулярний перегляд антибулінгової політики;
- успішність виконання антибулінгової програми – це питання кожного у закладі освіти.

3) Антибулінгова політика - це співпраця з територіальними органами Національної поліції, службою у справах дітей тощо.

4) Без залучення батьків або інших законних представників дітей до побудови антибулінгової політики школи неможливо забезпечити її цілісність і послідовність.

3.6. Формування в закладі інклюзивного, розвивального та мотивуючого освітнього середовища, універсального дизайну та розумного пристосування

3.6.1. На кожному рівні повної загальної середньої освіти освітній процес організовується в безпечному освітньому середовищі та здійснюється з урахуванням вікових особливостей, фізичного, психічного та інтелектуального розвитку дітей, їхніх особливих освітніх потреб (ст.10 Закону України «Про повну загальну середню освіту»). Особам з особливими освітніми потребами надаються права рівні з іншими особами, у тому числі шляхом створення належного фінансового, кадрового, матеріально-технічного забезпечення та забезпечення універсального дизайну та розумного пристосування, що враховують індивідуальні потреби таких осіб.

3.6.2. Заклад освіти за потреби утворює інклюзивні та/або спеціальні групи і класи для навчання осіб з особливими освітніми потребами відповідно до індивідуальної програми розвитку та з урахуванням їхніх індивідуальних потреб і можливостей (ст.20 Закону України «Про освіту») та забезпечує здобувачів освіти з особливими освітніми потребами інклюзивним освітнім середовищем:

- необхідними ресурсами освітнього процесу;
- умовами доступності закладу освіти для навчання осіб з особливими освітніми потребами.

3.6.3. Право на доступну освіту зазначеної категорії дітей може бути реалізоване шляхом упровадження індивідуального (сімейного, екстернату, педагогічного патронажу) навчання на підставі відповідних рішень за бажанням батьків. Практичне впровадження інклюзивного середовища базується на принципах універсального дизайну та розумного пристосування.

3.6.4. Універсальний дизайн передбачає планування навколишнього середовища так, щоб у ньому було якомога комфортніше усім людям,

незалежно від їхнього віку та фізичних чи когнітивних можливостей, без необхідності використання допоміжних (адаптивних) засобів.

3.6.5. Принципи універсального дизайну закладу освіти:

1. Принцип рівності та доступності середовища для кожного: дизайн має бути призначений для використання особами з різними фізичними та когнітивними можливостями.
2. Гнучкість у використанні середовища: дизайн пристосовано до потреб і можливостей багатьох осіб. В організації освітнього процесу – це використання гнучких методів навчання, викладання, пристосування навчального матеріалу, програм до особливостей розвитку дитини.
3. Простота та інтуїтивність використання незалежно від досвіду, освіти користувачів, мовного рівня та віку.
4. Сприйняття інформації, незважаючи на сенсорні можливості користувачів (використання світла, кольору, текстури).
5. Терпимість до помилок користувачів: дизайн зменшує можливі наслідки несподіваних і ненавмисних дій.
6. Не призводить до втоми: дизайн розраховано на незначні фізичні ресурси користувачів.
7. Наявність необхідного розміру і простору при підході, під'їзді, незважаючи на фізичні розміри, стан та мобільність користувача.

3.6.6. Форми розумного пристосування в організації освітнього середовища:

1. Внесення змін чи модифікацій до будівель як ззовні, так і всередині: встановлення пандусу, зміна розміру дверного проходу, встановлення автоматичних дверей, перефарбування приміщення в контрастні кольори тощо.
2. Пристосування (модифікація) простору: доступність туалетних кімнат, достатній для пересування простір між меблями у класних кімнатах, зонування приміщення.
3. Інформативність: позначки, написи на дверях, вказівники.
4. Обладнання: підйомники, лампи на столах, меблі, висота яких регулюється.

3.7. Підготовка освітнього процесу для дітей з особливими освітніми потребами включає:

1. Облаштування освітнього середовища (доступність).
2. Забезпечення необхідними навчально-методичними і наочно-дидактичними посібниками та допоміжними засобами навчання відповідно до потреб здобувачів освіти.
3. Облаштування ресурсної кімнати.

3.8. Забезпечення освітнього процесу для дітей з особливими освітніми потребами включає:

1. Створення робочої групи з проблеми адаптації дітей з ООП в освітньому процесі.
2. Проведення консультацій з батьками з особливостей навчання і розвитку дитини.
3. Проведення консультації з учителями, які навчали дитину в попередні роки або у інших закладах освіти.
4. Аналіз особливостей психофізичного розвитку учнів з ООП, соціальних умов розвитку.
5. Виявлення разом з учнями і практичним психологом труднощів і проблем, які вони відчують при сприйнятті навчального матеріалу.
6. Зосередження уваги на сильних сторонах учня під час проведення навчальних занять.
7. Підтримка позитивної мотивації навчання.
8. Створення команди психолого-педагогічного супроводу дитини.
9. Співпраця з інклюзивно-ресурсним центром.

3.9. Освітні технології та методики у роботі з дітьми з особливими освітніми потребами:

1. Особистісно орієнтоване навчання.
2. Індивідуальна освітня траєкторія.
3. Формувальне оцінювання.
4. Кооперативне навчання.
5. SMART-технології.
6. Піскова терапія.
7. Арт-терапія.
8. Ігрова терапія.

3.10. Небажані освітні технології і форми роботи з дітьми з особливими освітніми потребами:

1. Пояснення у формі лекцій.
2. Заучування тексту підручника.
3. Поділ дітей на групи за здібностями.
4. Використання оцінювання як спосіб покарання або рейтингування учнів.

3.11. Мотивуюче освітнє середовище передбачає:

1. Максимальне залучення учасників освітнього процесу до прийняття рішень щодо змін в організації освітнього середовища .
2. Дотримання балансу у «володінні» та «залученості» до формування освітнього середовища .
3. Забезпечення динамічності освітнього середовища.
4. Проведення навчальних занять поза межами класу.

3.12. Здоров'язбережувальне освітнє середовище керується принципом послідовності та позитивного прикладу.

3.13. Мотивація учнів до здорового способу життя передбачає наступні кроки:

- 1) Перерви під час уроків для вправ.
- 2) Спільні заходи для шкіл на свіжому повітрі .
- 3) Політика «розумного використання».

3.14. Простір інформаційної взаємодії та соціально-культурної комунікації. Освітня діяльність у закладі освіти неможлива без створення інформаційного простору, використання інформаційних ресурсів та комунікацій між учасниками освітнього процесу. Під впливом процесів глобальної інформатизації змінюються мета і завдання освітнього закладу, вони стають більше особистісно-орієнтованими, спрямованими, у тому числі, на формування та розвиток здібностей учнів і вчителів щодо опрацювання освітньої інформації. Шкільна бібліотека має трансформуватися на сучасний інформаційно-методичний центр, який поєднує в собі інформаційну, освітню, розвиваючу, культурну, виховну, дозвілєву функції.

3.15. Завдання шкільної бібліотеки:

- 1) Інформаційний супровід освітнього процесу.
- 2) Формування в учасників освітнього процесу інформаційної компетентності.
- 3) Зберігання інформаційних ресурсів, створених у закладі освіти.
- 4) Створення архіву відео- й аудіоматеріалів про заходи, проведені в закладі освіти, урочисті зібрання, пам'ятні дати.

4. Система оцінювання результатів навчання здобувачів освіти

4.1. Прозорість оцінювання

Система оцінювання результатів навчання здобувачів освіти в закладі освіти включає критерії, правила і процедури, за якими здійснюється оцінювання.

Учні мають бути систематично поінформовані про розроблені вчителем критерії оцінювання. Інформація про критерії оцінювання може бути донесена до учнів у різних формах:

- в усній формі перед кожним видом роботи,
- шляхом розміщення на інформаційному стенді у класі,
- через інтерактивну інтернет-платформу,
- електронну пошту,
- інші види комунікації.

З правилами і процедурами оцінювання батьків і учнів доцільно ознайомити на початку навчального року, оприлюднивши їх на сайті закладу.

4.2. Вимоги та критерії оцінювання.

4.2.1. Вимоги до обов'язкових результатів навчання визначаються з урахуванням компетентнісного підходу до навчання, в основу якого покладено ключові компетентності:

1) спілкування державною мовою (уміння усно і письмово висловлювати й тлумачити поняття, думки, почуття, факти та погляди через слухання, говоріння, читання, письмо, застосування мультимедійних засобів; здатність реагувати мовними засобами на повний спектр соціальних і культурних явищ – у навчанні, на роботі, вдома, у вільний час; усвідомлення ролі ефективного спілкування);

2) спілкування іноземними мовами (уміння належно розуміти висловлене іноземною мовою, усно і письмово висловлювати і тлумачити поняття, думки, почуття, факти та погляди через слухання, говоріння, читання і письмо у широкому діапазоні соціальних і культурних контекстів);

3) математична компетентність (культура логічного і алгоритмічного мислення; уміння застосовувати математичні числові та геометричні методи для вирішення прикладних завдань у різних сферах діяльності; здатність до розуміння і використання простих математичних моделей; уміння будувати такі моделі для вирішення проблем);

4) компетентності в природничих науках і технологіях (наукове розуміння природи і сучасних технологій, а також здатність застосовувати

його в практичній діяльності, уміння застосовувати науковий метод, спостерігати, аналізувати, формулювати гіпотези, збирати дані, проводити експерименти, аналізувати результати);

5) інформаційно-цифрова компетентність (впевнене, а водночас критичне застосування інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) для створення, пошуку, обробки, обміну інформацією на роботі, в публічному просторі та приватному спілкуванні; інформаційна й медіа грамотність, основи програмування, алгоритмічне мислення, робота з базами даних, навички безпеки в інтернеті та кібербезпеки; розуміння етики роботи з інформацією (авторське право, інтелектуальна власність тощо);

6) уміння вчитися впродовж життя (здатність до пошуку та засвоєння нових знань, набуття нових вмінь і навичок, організації навчального процесу (власного і колективного), зокрема через ефективне керування ресурсами та інформаційними потоками, вміння визначати навчальні цілі та способи їх досягнення, вибудовувати свою освітньо-професійну траєкторію, оцінювати власні результати навчання, навчатися впродовж життя);

7) соціальні та громадянські компетентності (ефективна та конструктивна участь у громадському житті, в сім'ї, на роботі; уміння працювати з іншими на результат, попереджати і розв'язувати конфлікти, досягати компромісів; повага до закону, дотримання прав людини і підтримка соціокультурного різноманіття);

8) ініціативність та підприємливість (уміння генерувати нові ідеї й ініціативи та втілювати їх у життя з метою підвищення як власного соціального статусу та добробуту, так і розвитку суспільства і держави; вміння раціонально поводити себе як споживач, ефективно використовувати індивідуальні заощадження, приймати доцільні рішення у сфері зайнятості, фінансів тощо);

9) загальнокультурна грамотність (здатність розуміти твори мистецтва, формувати власні мистецькі смаки, самостійно виражати ідеї, досвід та почуття за допомогою мистецтва; глибоке розуміння власної національної ідентичності як підґрунтя відкритого ставлення та поваги до розмаїття культурного вираження інших);

10) екологічна грамотність і здорове життя (уміння розумно та раціонально користуватися природними ресурсами в рамках сталого розвитку, усвідомлення ролі навколишнього середовища для життя і здоров'я людини, здатність і бажання дотримуватися здорового способу життя).

За компетентнісного підходу оцінюється не обсяг засвоєних знань сам по собі, а те, як ці знання використовуються для вирішення прикладних завдань.

4.2.2. Для оцінювання навчальних досягнень учнів кожен педагогічний працівник повинен керуватися вимогами навчальних програм та нормативно-правовими документами щодо оцінювання навчальних досягнень учнів:

- Стаття 17 Закону України «Про повну загальну середню освіту» від 16.01.2020 № 463-IX
- Наказ МОН від 13.07.2021 №813 “Про затвердження методичних рекомендацій щодо оцінювання результатів навчання учнів 1-4 класів закладів загальної середньої освіти”
- Наказ МОН України від 01.04.2022 №289 “Про затвердження методичних рекомендацій щодо оцінювання навчальних досягнень учнів 5-6 класів, які здобувають освіту відповідно до нового Державного стандарту базової середньої освіти”
- Наказ МОН України від 13.04.2011 року №329 «Про затвердження Критеріїв оцінювання навчальних досягнень учнів (вихованців) у системі загальної середньої освіти
- Наказ МОН України від 21.08.2013 року №1222 «Про затвердження орієнтовних вимог оцінювання навчальних досягнень учнів із базових дисциплін у системі загальної середньої освіти: наказ Міністерства освіти і науки України»
- Методичні рекомендації щодо організації освітнього процесу в закладах загальної середньої освіти, які МОН видає щорічно перед початком навчального року тощо.

Проте критерії оцінювання, запропоновані МОН, є загальними і використовуються як основа, своєрідний каркас, за допомогою якого вибудовується система оцінювання.

4.2.3. При виконанні обов’язкового виду роботи вчитель повинен мати розроблені критерії оцінювання навчальних досягнень учнів, які ґрунтуються на критеріях, затверджених МОН, а також враховують особливості вивчення теми (обсяг годин на вивчення, кількість обов’язкових робіт), освітню програму закладу освіти, компетентнісний підхід до викладання предмету (курсу), організаційну форму проведення навчального заняття). Розроблені вчителем критерії оцінювання не потребують затвердження керівництвом закладу освіти, проте повинні :

- 1) мати у своїй основі чіткі і зрозумілі вимоги до навчальних результатів;
- 2) дозволяти гарантовано досягти і перевищити ці результати;

3) заохочувати учнів апробувати різні моделі досягнення результату без ризику отримати за це негативну оцінку;

4) розвивати в учнів впевненість у своїх здібностях і можливостях;

5) містити формувальне оцінювання, самооцінювання і взаємооцінювання.

4.2.4. Основні підходи до формування критеріїв оцінювання:

1) оцінювати не лише результат роботи, але й процес навчання, індивідуальний поступ кожного учня;

2) позитивно оцінювати досягнення учнів, незалежно від того, значні вони чи скромні, якщо вони є результатом справжніх зусиль дитини, в цьому є мотивуюча роль оцінювання;

3) оцінювати рівень аргументації та уміння учнів висловлювати свою думку.

Критерії оцінювання навчальних досягнень реалізуються в нормах оцінок, які встановлюють чітке співвідношення між вимогами до знань, умінь і навичок, які оцінюються, та показником оцінки в балах.

4.3. Формувальне оцінювання

4.3.1. Використання оцінювання у балах як мірила оцінювання має не завжди позитивний ефект для визначення навчальних досягнень учнів: виставлення оцінок у межах класу відповідно до стандартного розподілу не залишає шансу для учнів, які потребують підтримки. Тому в освітньому процесі неможливо обійтись без формувального оцінювання. Воно оцінює процес навчання учнів, а не результат. У формувальному оцінюванні переважає оцінювання описове, яке спрямовується на індивідуальний прогрес учня.

4.3.2. Особливості формувального оцінювання:

- націлене на визначення індивідуальних досягнень кожного учня;
- не передбачає порівняння навчальних досягнень різних учнів;
- широко використовує описове оцінювання;
- застосовує зрозумілі критерії оцінювання, за якими оцінюють учня, він стає свідомим учасником процесу оцінювання і навчання;
- забезпечує зворотний зв'язок – отримання інформації про те, чого учні навчилися, а також про те, як учитель реалізував поставлені навчальні цілі;
- визначає вектор навчання: виконавши завдання, учні дізнаються про те, якого рівня вони наразі досягли і в якому напрямку їм потрібно рухатися далі.

4.3.3. Учитель, з метою впровадження формувального оцінювання використовує такі передумови:

- ставить перед учнями виклики у вигляді пошуку причинно-наслідкових зв'язків, розгляду проблемних задач, реалізації проектів;
- спонукає учнів до самостійного мислення і конструювання відповіді;
- заохочує до обґрунтування думок і способу міркування;
- пропонує чіткі критерії оцінювання;
- формує в учнів розуміння, що будь-яке явище або процес потрібно розглядати всебічно;
- розвиває критичне мислення учнів;
- веде щоденник спостережень.

4.4. Правила і процедури оцінювання результатів навчання здобувачів освіти

4.4.1. При оцінюванні навчальних досягнень учнів мають ураховуватися:

- характеристики відповіді учня: правильність, логічність, обґрунтованість, цілісність;
- якість знань: повнота, глибина, гнучкість, системність, міцність;
- сформованість предметних умінь і навичок;
- рівень володіння розумовими операціями: вміння аналізувати, синтезувати, порівнювати, абстрагувати, класифікувати, узагальнювати, робити висновки тощо;
- досвід творчої діяльності (вміння виявляти проблеми та розв'язувати їх, формулювати гіпотези);
- самостійність оцінних суджень.

4.4.2. У процесі впровадження компетентнісного підходу оцінювання навчальних досягнень спрямовується на вирішення таких основних навчальних завдань:

- розв'язання проблем і прийняття рішень;
- розуміння, а не відтворення фрагментів інформації;
- оцінювання умінь, які визначають здатність працювати в команді;
- вміння слухати, розв'язувати конфлікти, вирішувати дискусійні питання і проблеми;
- вміння застосовувати знання в реальних життєвих ситуаціях.

Названі вище орієнтири покладено в основу чотирьох рівнів навчальних досягнень учнів: початкового, середнього, достатнього, високого.

4.4.3. Рівні навчальних досягнень визначаються за такими характеристиками:

Перший рівень - початковий. Відповідь учня (учениці) фрагментарна, характеризується початковими уявленнями про предмет вивчення.

Другий рівень - середній. Учень (учениця) відтворює основний навчальний матеріал, виконує завдання за зразком, володіє елементарними вміннями навчальної діяльності.

Третій рівень - достатній. Учень (учениця) знає істотні ознаки понять, явищ, зв'язки між ними, вміє пояснити основні закономірності, а також самостійно застосовує знання в стандартних ситуаціях, володіє розумовими операціями (аналізом, абстрагуванням, узагальненням тощо), вміє робити висновки, виправляти допущені помилки. Відповідь учня (учениця) правильна, логічна, обґрунтована, хоча їм бракує власних суджень.

Четвертий рівень - високий. Знання учня (учениці) є глибокими, міцними, системними; учень (учениця) вміє застосовувати їх для виконання творчих завдань, його (її) навчальна діяльність позначена вмінням самостійно оцінювати різноманітні ситуації, явища, факти, виявляти і відстоювати особисту позицію.

Кожний наступний рівень вимог вбирає в себе вимоги до попереднього, а також додає нові характеристики.

Водночас визначення високого рівня навчальних досягнень, зокрема оцінки 12 балів, передбачає знання та уміння в межах навчальної програми і не передбачає участі школярів у олімпіадах, творчих конкурсах тощо.

4.4.4. Видами оцінювання навчальних досягнень учнів є формувальне, поточне, підсумкове (тематичне, семестрове, річне) та державна підсумкова атестація.

Поточне оцінювання - це процес встановлення рівня навчальних досягнень учня (учениці) в оволодінні змістом предмета, уміннями та навичками відповідно до вимог навчальних програм.

Об'єктом поточного оцінювання рівня навчальних досягнень учнів є знання, вміння та навички, самостійність оцінних суджень, досвід творчої діяльності та емоційно-ціннісного ставлення до навколишньої дійсності.

Поточне оцінювання здійснюється у процесі вивчення теми. Його основними завдання є:

- встановлення й оцінювання рівнів розуміння і первинного засвоєння окремих елементів змісту теми;
- встановлення зв'язків між ними та засвоєним змістом попередніх тем;
- закріплення знань, умінь і навичок.

Формами поточного оцінювання є:

- індивідуальне, групове та фронтальне опитування;
- робота з діаграмами, графіками, схемами;
- робота з контурними картами;
- виконання учнями різних видів письмових робіт;
- взаємоконтроль учнів у парах і групах;

- самоконтроль тощо.

В умовах упровадження зовнішнього незалежного оцінювання особливого значення набуває тестова форма контролю та оцінювання навчальних досягнень учнів.

Інформація, отримана на підставі поточного контролю, є основною для коригування роботи вчителя на уроці.

Тематичному оцінюванню навчальних досягнень підлягають основні результати вивчення теми (розділу).

Тематичне оцінювання навчальних досягнень учнів забезпечує:

- усунення безсистемності в оцінюванні;
- підвищення об'єктивності оцінки знань, навичок і вмінь;
- індивідуальний та диференційований підхід до організації навчання;
- систематизацію й узагальнення навчального матеріалу;
- концентрацію уваги учнів до найсуттєвішого в системі знань з кожного предмета.

Тематична оцінка виставляється на підставі результатів опанування учнями матеріалу теми впродовж її вивчення з урахуванням поточних оцінок, різних видів навчальних робіт (практичних, лабораторних, самостійних, творчих, контрольних робіт тощо) та навчальної активності школярів.

Перед початком вивчення чергової теми всі учні мають бути ознайомлені з тривалістю вивчення теми (кількість занять), кількістю й тематикою обов'язкових робіт і термінами їх проведення, умовами оцінювання.

Оцінка за семестр виставляється за результатами тематичного оцінювання та контролю груп загальних результатів навчання (за наявності), а оцінка за рік - на основі семестрових оцінок.

Учень (учениця) має право на коригування семестрової оцінки.

4.5. Самооцінювання та взаємооцінювання здобувачів освіти

4.5.1. Використання формуального оцінювання передбачає застосування прийому самооцінювання або взаємооцінювання. Ці прийоми сприяють підвищенню ефективності формуального оцінювання, адже коли учні володіють навичками самооцінювання і взаємооцінювання, то питання надійності і неупередженості оцінювання не виникають. Сутність самооцінювання і взаємооцінювання полягає в наступному: діти можуть оцінити себе тільки тоді, коли у них є цілі, яких вони повинні досягти в процесі навчання, і зрозумілі критерії оцінювання.

4.5.2. Процедури самооцінювання / взаємооцінювання включають в себе:

- розроблення чітких критеріїв оцінювання;

- створення необхідного психологічного настрою учнів на аналіз власних результатів або отримання коментарів від свого однокласника;

- забезпечення умов, коли критерії оцінювання учням відомі, і вони самостійно зіставляють з ними свої результати, роблячи при цьому відповідні висновки про ефективність роботи;

- складання учнями власної програми діяльності на наступний етап навчання з урахуванням отриманих результатів.

4.5.3. Вчителю для розвитку навичок самооцінювання/взаємооцінювання навчальної діяльності дитини необхідно:

- регулярно нагадувати учням про цілі і критерії оцінювання;

- планувати при проведенні навчальних занять час для самооцінювання/взаємооцінювання;

- оприлюднювати мету навчального заняття, критерії оцінювання навчальних досягнень;

- пам'ятати, що самооцінювання – один з видів оціночної діяльності, пов'язаний не з виставленням собі оцінок, а з процедурою оцінювання, воно найменше пов'язане з балами.

4.6. Аналіз (моніторинг) результатів навчання

4.6.1. Основним індикатором вимірювання результатів освітньої діяльності учнів є їхні навчальні досягнення. Для оцінки результатів освітньої діяльності учнів є впровадження моніторингу навчальних досягнень учнів.

4.6.2. Основні завданнями моніторингу навчальних досягнень учнів:

- 1) вивчення якості освітнього процесу;
- 2) корекція освітньої діяльності педагогів, методичних підходів у викладацькій діяльності;
- 3) удосконалення оцінювання навчальних досягнень учнів з окремих предметів (курсів);
- 4) простеження компетентнісного підходу у системі оцінювання навчальних досягнень учнів;
- 5) визначення необхідності індивідуальної освітньої траєкторії для окремих учнів.

4.6.3. Способи отримання інформації за результатами моніторингових досліджень, що стосуються системи оцінювання навчальних досягнень учнів:

- зведений річний моніторинг навчальних досягнень учнів
- звіт про рівень навченості

- звіт про успішність
- порівняльний аналіз між результатами ДПА та підсумковим оцінюванням з предмету (курсу) – є одним із чинників визначення надійності системи оцінювання навчальних досягнень учнів;
- порівняльний аналіз середнього балу навчальних досягнень учнів з окремих предметів – дає можливість коригування оцінювання навчальних досягнень учнів.

4.6.4. Для опису підсумків проведення моніторингу використовується описово-порівняльний метод та виведення коефіцієнта кореляції.

Метод кореляції використовується з метою виявлення зв'язків і залежностей між двома досліджуваними явищами. Коефіцієнт кореляції (r), розрахований за визначеними формулами, показує міру та характер цієї залежності. Він змінюється в межах $[-1 \div +1]$. Якщо значення коефіцієнту потрапляє в інтервал $[0,7 \div 1]$, то кореляція між явищами є істотною, її треба враховувати при організації освітнього процесу. Якщо ж значення коефіцієнту змінюється в межах $[0,5 \div 0,7]$ – кореляція помітна. Значення коефіцієнту від 0 до 0,5 свідчить про відсутність кореляції між величинами. Від'ємне значення коефіцієнта говорить про обернено пропорційний зв'язок між досліджуваними явищами.

Використовуючи розрахункову формулу електронної таблиці Excel, визначаємо, що коефіцієнт кореляції між масивами даних навчальних досягнень учнів.

Якщо кореляція відсутня або є від'ємною, потрібно приймати рішення про необхідність або зміни системи оцінювання, або методів і форм роботи вчителя.

5. Система педагогічної діяльності

5.1. Внутрішня система забезпечення якості освіти передбачає підвищення якості професійної підготовки фахівців відповідно до очікувань суспільства.

5.2. Вимоги до педагогічних працівників закладу встановлюються у відповідності до розділу VI Закону України «Про повну загальну освіту».

5.3. Якість педагогічного складу регулюється прозорими процедурами відбору, призначення та звільнення з посади, кваліфікаційними вимогами та вимогами до професійної компетентності, системою підвищення кваліфікації.

5.4. Відповідність фаховості вчителя навчальній дисципліні визначається відповідністю його спеціальності згідно з документами про вищу освіту або досвідом практичної роботи за відповідним фахом та проходженням відповідного підвищення кваліфікації.

5.5. Основними критеріями оцінювання педагогічної діяльності педагогічних працівників є:

- планування діяльності, його аналіз та результати;
- застосування освітніх технологій, спрямованих на формування ключових компетентностей і наскрізних умінь здобувачів освіти;
- участь у формуванні та реалізації індивідуальних освітніх траєкторій;
- створення та/або використання освітніх ресурсів (електронні презентації, відео, методичні розробки, веб-сайти тощо);
- формування суспільних цінностей у здобувачів освіти;
- використання ІТ в освітньому процесі;
- забезпечення власного професійного розвитку;
- систематичність підвищення кваліфікації, у тому числі з дітьми з ООП;
- здійснення інноваційної освітньої діяльності;
- участь у освітніх проектах;
- робота на засадах педагогіки партнерства;
- співпраця з батьками;
- здійснення педагогічного наставництва;
- дотримання та сприяння дотриманню академічної доброчесності;

5.6. Планування педагогічними працівниками своєї діяльності.

Календарний (календарно-тематичний) план є основним робочим документом, який визначає педагогічну діяльність вчителя та допомагає досягти очікуваних результатів навчання. Календарне планування розробляється вчителем самостійно або спільно з іншими педагогами в структурі методичного об'єднання (комісії) закладу освіти.

Розроблюючи календарно-тематичні плани, потрібно враховувати:

- Державні стандарти загальної середньої освіти;
- навчальні програми предметів (курсів);

- модельні/навчальні програми (якщо вони передбачені типовою освітньою програмою);
- освітню програму закладу освіти.

Учителі можуть розробляти власні навчальні програми з предметів, курсів на основі Державних стандартів загальної середньої освіти чи за зразком модельної навчальної програми – самостійно або об'єднавшись у професійні спільноти/мережі. Навчальні програми предметів або курсів розробляються з урахуванням мети і загальних цілей у рамках кожної з дев'яти освітніх галузей початкової школи.

Календарно-тематичний план, навчальна програма повинні бути синхронізовані з освітньою програмою закладу освіти. Обсяг запланованих годин за планом не повинен перевищувати або бути меншим за обсяг годин навчального плану, освітньої програми закладу освіти.

Календарно-тематичний план – це результат творчої роботи вчителя, його бачення способів і напрямів отримання очікуваних результатів навчання. Учитель сам визначає необхідний обсяг годин на вивчення теми, може змінювати послідовність їх вивчення, визначати обов'язкові види робіт. Форма ведення календарно-тематичного плану є довільною. У першу чергу, план має бути зручним для використання самим учителем. Календарно-тематичний план, крім тем уроків та дат їх проведення, може містити опис наскрізних змістових ліній, визначення ключових компетентностей, які розвиваються на даному занятті, домашні завдання, інші компоненти на розсуд вчителя.

У процесі вивчення роботи педагога щодо ведення календарно-тематичних планів треба звернути увагу на наступне:

- відповідність плану Державному стандарту загальної середньої освіти;
- відповідність очікуваним результатам навчально-пізнавальної діяльності учнів згідно навчальних програм з предметів (курсів);
- відповідність структури і обсягу календарно-тематичного плану освітній програмі закладу освіти, навчальному плану;
- забезпечення компетентнісного підходу у викладанні.

Календарно-тематичне планування розробляється не тільки для класно-урочної, але й для інших організаційних форм освітнього процесу. Календарне планування може розроблятися або на семестр, або на весь навчальний рік. Календарно-тематичні плани розглядаються і погоджуються на засіданнях методичних об'єднань (комісій) закладу освіти та заступником директора з навчальної роботи.

У кінці навчального року вчителі самостійно або на засіданнях методичних об'єднань проводять аналіз реалізації календарно-тематичного планування та визначають напрямки вирішення проблем, які виникали у ході використання календарного планування протягом навчального року.

5.7. Використання освітніх технологій, спрямованих на формування ключових компетентностей і наскрізних умінь здобувачів освіти.

Процес навчання не може спиратись лише на передачу знань і навичок від учителя до учня. Вчителі мають формувати в учнів уміння робити висновки, самостійно ухвалювати рішення, критично мислити.

Щоб досягти цієї мети, необхідно формувати ключові компетентності, простежувати у викладанні предметів (курсів) наскрізні змістові лінії.

В організації цієї роботи можна виокремити такі етапи:

- 1) обговорення на засіданнях педагогічної ради та нарадах при директорові проблем впровадження компетентнісного підходу;
- 2) планування роботи вчителя. У календарно-тематичних планах, навчальних програмах учителів мають бути передбачені види роботи, спрямовані на оволодіння учнями ключовими компетентностями;
- 3) вивчення роботи вчителів шляхом спостереження за проведеними навчальними заняттями та виконання аналізу результатів контрольних зрізів. Форми і методи роботи вчителя мають бути спрямовані на розвиток творчої, пошукової та аналітичної діяльності учнів.

У процесі вивчення педагогічної діяльності вчителя потрібно враховувати доречність та ефективність використання певних форм роботи для оволодіння учнями ключовими компетентностями.

Результати спостереження за відвіданими навчальними заняттями та проведеними контрольними зрізами для підвищення якості освітньої діяльності у закладі можна використати наступним чином:

- 1) підготувати аналітичний висновок, у якому виокремити позитивні моменти роботи педагогів та проблеми, які виникають у процесі застосування компетентнісного підходу до навчання;
- 2) організувати в закладі освіти майстер-класи вчителів, які успішно впроваджують компетентнісний підхід у процесі викладання;
- 3) розробки навчальних занять учителів можна оприлюднити на веб-сайті закладу освіти або інших відкритих ресурсах для обміну педагогічним досвідом.

5.8. Формування і реалізація індивідуальних освітніх траєкторії для здобувачів освіти.

Індивідуальна освітня траєкторія може розроблятися для учнів, які:

- потребують індивідуальної форми навчання (сімейної (домашньої), екстернатної, педагогічного патронажу);
- випереджають однокласників у швидкості та якості засвоєння навчального матеріалу;
- мають індивідуальні інтереси, нахили, уподобання;
- мають особливі освітні потреби.

Форми індивідуальної освітньої траєкторії:

- організація індивідуальної форми навчання (сімейної (домашньої), екстернатної, педагогічного патронажу);
- організація індивідуальної форми навчання в поєднанні з очною формою навчання або з використанням технологій дистанційного навчання.

Основні складові змісту індивідуальної освітньої траєкторії:

- індивідуальний підхід до вивчення навчальних дисциплін;
- визначення власних цілей дитини у вивченні конкретної теми або розділу;
- вибір оптимальної форми та темпу навчання;
- використання способів навчання, які відповідають індивідуальним особливостям учня;
- здійснення учнем самооцінки власної діяльності.

Усі ці ознаки змістової частини індивідуальної освітньої траєкторії неможливі без спільної роботи вчителя і учня. Учитель в умовах реалізації індивідуальної освітньої траєкторії має стати для учня тьютором, консультантом, координатором. Розроблення індивідуальної освітньої траєкторії потребує залучення психолога та комунікації з батьками.

5.9. Використання технологій змішаного навчання.

Одним із шляхів забезпечення індивідуальної освітньої траєкторії є використання технології змішаного навчання (поєднання дистанційної і класно-урочної форм організації освітнього процесу).

Для цього заклад освіти має здійснити такі організаційні заходи:

- використання діючої або розроблення власної інтернет-платформи, де розміщуються освітні ресурси та здійснюється комунікація;
- розроблення та розміщення вчителями електронних освітніх ресурсів;
- розроблення індивідуальних завдань для виконання;
- використання електронних журналів та щоденників для оцінювання досягнень учнів.

5.10. Створення та використання освітніх ресурсів.

Основні види освітніх ресурсів, які можуть створюватись педагогічними працівниками:

- розробки, плани-конспекти, сценарії проведення навчальних занять;
- додаткові інформаційні матеріали для проведення уроків;
- тестові перевіірочні контрольні роботи та моніторинги;
- практичні і проектні завдання для роботи учнів під час проведення навчальних занять та вдома;
- завдання для самостійного опрацювання учнями;
- навчальні програми;
- календарно-тематичні плани;
- електронні освітні ресурси для дистанційного навчання;
- інші інформаційні ресурси

5.11. Освітнє портфоліо.

Портфоліо вчителя – це збірник матеріалів, які були створені і зібрані вчителем. Це інструмент, який показує компетентність учителя в певній сфері. Педагогічні працівники створюють освітні ресурси, які використовують у своїй роботі, поступово формуючи власне освітнє портфоліо.

Створені освітні ресурси вчитель може використати для обміну педагогічним досвідом в межах закладу освіти (семінари, майстер-класи, засідання методичних об'єднань), на рівні міста, області, всієї країни. Оприлюднюватись освітні ресурси можуть на сайті закладу освіти, освітніх сайтах, у фахових виданнях, матеріалах конференцій, збірниках наукових праць тощо. Обмін досвідом сприяє професійному зростанню педагогів.

Оцінювання педагогічних працівників за цим критерієм може відбуватись шляхом вивчення створених освітніх ресурсів. Ця інформація може використовуватись при атестації вчителя, визначенні заходів морального та матеріального заохочення.

У портфоліо можна включити:

- коротку біографію вчителя;
- вибрані навчальні заняття;
- розроблені вчителем освітні ресурси в тому числі цифрові;
- сертифікати та свідоцтва пройдених тренінгів та різних навчань;
- результати тестування/сертифікації (за наявності);
- документація у випадку, якщо вчитель брав участь у реалізації освітніх проєктів, дослідницько-експериментальній роботі.

5.12. Формування суспільних цінностей у здобувачів освіти.

Виховний процес не буде ефективним, якщо він не поєднується з навчальною діяльністю та не вплетений органічно в освітній процес.

Виховання, яке обмежується лише бесідами на морально-етичні теми в післяурочний час, ніколи не стане дієвим та ефективним. Якісний виховний процес має ґрунтуватись насамперед на особистому прикладі учителя та використанні виховної складової змісту навчальних предметів і курсів. Ефективність виховного процесу неможлива без атмосфери довіри, доброзичливості, взаємної підтримки. Основну інформацію про рівень виховного процесу і його наскрізності ми можемо отримати шляхом спостереження за навчальними заняттями. Процес виховання може простежуватись як у самому процесі викладання, так і у змісті предмету або курсу.

Основні аспекти виховання, які можна забезпечити під час проведення навчальних занять:

- повага гідності, прав і свобод людини;
- повага до культурної багатоманітності;
- визнання цінності демократії, справедливості, рівності та верховенства права;

- розвиток громадянської свідомості та відповідальності;
- розвиток навичок критичного мислення;
- розвиток навичок співпраці та командної роботи;
- формування здорового і екологічного способу життя;
- статеve виховання та виховання гендерної рівності;
- інші виховні аспекти.

Важливим доповненням виховної роботи є тематичні позаурочні заходи, які готуються спільно з учнями.

5.13. Використання інформаційних технологій (ІТ) в освітньому процесі.

До сучасних інформаційно-комунікаційних технологій навчання відносяться інтернет-технології, мультимедійні програмні засоби, офісне та спеціалізоване програмне забезпечення, електронні посібники та підручники, системи дистанційного навчання та інші.

5.13.1. Використання ІТ педагогічними працівниками в освітньому процесі дає змогу реалізувати ряд важливих завдань:

- створення електронних освітніх ресурсів;
- інтенсифікація роботи з документами;
- комунікація з учнями та батьками;
- створення наочності, дидактичних матеріалів в електронному вигляді;
- використання нових освітніх технологій (дистанційного, змішаного навчання, веб-квестів тощо);
- розроблення моніторингових робіт;
- створення електронних каталогів і баз даних;
- використання хмарних сховищ документів;
- використання електронних підручників в освітньому процесі;
- підвищення професійного рівня педагога, обмін досвідом;
- отримання актуальної освітньої інформації.

Інформаційно-комунікаційні технології дозволяють використовувати нові освітні технології, зокрема, змішане навчання, вебінари, веб-квести та інші.

5.13.2. Передумови ефективного використання ІТ педагогічними працівниками:

- 1) необхідна матеріальна база: наявність комп'ютерів та іншого технічного обладнання, програм, доступу до мережі Інтернет;
- 2) формування інформаційної культури та медійної грамотності вчителя, розвиток умінь знаходити необхідну інформацію;
- 3) розвиток комп'ютерної грамотності вчителів, навички впевненого користувача у використанні комп'ютерних технологій, офісних програм;
- 4) знання методик ефективного застосування комп'ютерних програм;
- 5) наявність відповідного програмного забезпечення, що відповідало б навчальним програмам з цих дисциплін.

5.13.3. Розвиток інформаційно-комунікаційної компетентності педагогів може бути забезпечений через такі форми науково-методичної роботи:

- семінари з питань впровадження ІТ в освітньому процесі;
- індивідуальні консультації;
- майстер-класи педагогів, компетентних у впровадженні ІТ в освітній процес;
- дистанційне навчання педагогічних працівників, онлайн-курси;
- самоосвітня діяльність педагогічних працівників;
- проведення практичних занять у рамках роботи творчих груп з впровадження ІТ;
- дослідно-експериментальна робота з проблем впровадження ІТ в освітній процес.

5.13.4. Вивчення й оцінювання використання учителями ІТ може здійснюватись через спостереження за проведенням навчальних занять, за кількістю створених електронних ресурсів. Рівень оволодіння учителями ІТ може враховуватись у процесі атестації вчителя, можливостей матеріального та морального заохочення.

5.14. Підвищення кваліфікації педагогічних працівників.

З метою вдосконалення професійної підготовки педагогів закладу шляхом поглиблення, розширення й оновлення професійних компетентностей організовується підвищення кваліфікації педагогічних працівників.

5.14.1. Щорічне підвищення кваліфікації педагогічних працівників здійснюється відповідно до статті 51 Закону України “Про повну загальну середню освіту”, Порядку підвищення кваліфікації педагогічних працівників та інших нормативно-правових актів.

5.14.2. Загальна кількість академічних годин для підвищення кваліфікації педагогічного працівника протягом п’яти років, яка оплачується за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів, не може бути меншою за 150 годин, з яких не менше 10 відсотків загальної кількості годин обов’язково повинні бути спрямовані на вдосконалення знань, умінь і практичних навичок у частині роботи з учнями з особливими освітніми потребами.

5.14.3. Щорічний план підвищення кваліфікації педагогічних працівників затверджує педагогічна рада, приймає рішення щодо визнання результатів підвищення кваліфікації педагогічних працівників.

5.15. Показником ефективності та результативності діяльності педагогічних працівників є їх атестація та сертифікація, яка проводиться відповідно до ст.48, ст.49 Закону України «Про повну загальну освіту», постанови Кабінету Міністрів України №1190 від 27.12.2018 року та інших нормативно-правових актів.

5.15.1. Атестація педагогічних працівників – це система заходів, спрямованих на всебічне та комплексне оцінювання педагогічної діяльності педагогічних працівників. За результатами атестації визначається відповідність педагогічного працівника займаній посаді, присвоюється кваліфікаційна категорія, педагогічне звання.

5.15.2. Сертифікація педагогічних працівників – це зовнішнє оцінювання професійних компетентностей педагогічного працівника (у тому числі з педагогіки та психології, практичних вмінь застосування сучасних методів і технологій навчання).

Сертифікація педагогічного працівника відбувається на добровільних засадах виключно за його ініціативою та передбачає:

- експертне оцінювання професійних компетентностей учасників сертифікації шляхом вивчення практичного досвіду їхньої роботи;
- самооцінювання учасником сертифікації власної педагогічної майстерності;
- оцінювання фахових знань та умінь учасників сертифікації шляхом їх незалежного тестування.

Успішне проходження сертифікації зараховується як проходження атестації педагогічним працівником, а також є підставою для присвоєння йому відповідної кваліфікаційної категорії та/або педагогічного звання.

5.16. Педагогіка партнерства.

Найважливішим напрямом, який забезпечує педагогіку партнерства у закладі освіти, є особистісно орієнтована технологія навчання. Особистісно орієнтоване навчання спрямоване на вирішення завдань розвитку в учнів стійкого інтересу до пізнання, бажання та вміння самотійно вчитися.

Особистісно орієнтований підхід неможливий без постійної взаємодії, діалогу, неупередженого ставлення до учнів.

Методологічні завдання для забезпечення особистісно орієнтованого підходу в освітньому процесі:

- забезпечити можливість учню вільно висловлювати свою думку;
- розвивати в учнів уміння аргументовано конструювати свою відповідь;
- забезпечити партнерські стосунки між вчителем і дитиною.

5.17. Співпраця з батьками з питань організації освітнього процесу.

Педагогічні працівники мають у повному обсязі інформувати батьків про важливі аспекти освітнього процесу в закладі через доступні канали комунікації. Важливою для батьків є інформація про критерії оцінювання навчальних досягнень учнів.

Дбаючи про ефективну взаємодію з батьками, учитель повинен враховувати важливість таких чинників:

1. Доброзичливе ставлення до дитини. Психологічний контакт з батьками легше налагодити, якщо вчитель виявляє розуміння дитини, симпатизує їй, бачить позитивні риси.

2. Запрошення батьків до співпраці. Доброзичливість, відкритість у спілкуванні з батьками – перший крок до співпраці з ними. З такою ініціативою має виступити вчитель, оскільки до цього його зобов'язує професійний обов'язок.

3. Визнання батьків партнерами у співпраці заради дитини. Учитель повинен завжди наголошувати на важливій ролі батьків у вихованні та розвитку дитини.

4. Пошук нових форм співпраці. Особливо корисний обмін думками з батьками щодо налагодження взаєморозуміння з дітьми.

Комунікація з батьками може відбуватись у різних формах. Це насамперед індивідуальні зустрічі, бесіди. Важливою є онлайн комунікація за допомогою соціальних мереж або інтерактивної інтернет-платформи.

5.18. Педагогічне наставництво, взаємонавчання та співпраця.

Взаємне збагачення педагогічними здобутками, спільний пошук оптимальних методів і форм викладання призводить до професійного зростання та вдосконалення системи освітньої діяльності.

Форми командної роботи педагогічних працівників що можуть удосконалити якість освітньої діяльності в закладі освіти:

- спільне планування роботи;
- робота над розв'язанням відповідної науково-методичної проблеми;
- спільна реалізація освітніх проєктів;
- взаємовідвідування навчальних занять;
- дослідно-експериментальна робота;
- інститут наставництва;
- інтеграція змісту навчальних предметів;
- поширення педагогічного досвіду.

Важливим є інститут наставництва в закладі освіти. Наставництво не обов'язково передбачає опіку більш досвідченого працівника над молодим вчителем. Наставником для інших працівників може бути педагогічний працівник, який є більш обізнаним і компетентним у відповідній сфері педагогічної роботи.

5.19. Педагогічні працівники під час провадження педагогічної та наукової (творчої) діяльності мають дотримуватись академічної доброчесності відповідно до Положення про академічну доброчесність, яке є окремим документом закладу освіти.

5.20. Моніторинг та самооцінювання педагогічної діяльності вчителя.

Для моніторингу роботи вчителя використовується «Форма спостереження за навчальним заняттям» (Додаток 1), анкетування педагогічних працівників та критерії оцінювання педагогічної діяльності педагогічного працівника визначені цим Положенням (п. 5.5).

6. Система управлінської діяльності

6.1. Критерії, правила і процедури оцінювання управлінської діяльності керівних працівників закладу освіти. Критерії, правила і процедури оцінювання управлінської діяльності керівних працівників закладу освіти визначаються на основі положень наказу Міністерства освіти і науки України від 09.01.2019 № 17 «Про затвердження Порядку проведення інституційного аудиту закладів загальної середньої освіти». Управління процесом забезпечення якості освіти регламентується внутрішніми нормативно-правовими документами (статут, положення, рішення, накази тощо), що визначають зміст внутрішньої системи забезпечення якості освіти та механізми її забезпечення.

6.2. Наявність стратегії розвитку та системи планування діяльності закладу, моніторинг виконання поставлених цілей і завдань. Для досягнення високої якості освітньої діяльності у закладі розробляється та оприлюднюється стратегія розвитку, яка визначає напрямки ефективних змін та підвищення якості освітньої системи на певний період.

6.3. Спрямування управлінських рішень керівництва на досягнення стратегічних та поточних цілей закладу освіти. З цією метою заклад розробляє та виконує узгоджені між собою плани різного терміну реалізації та спрямування (річний та тижневий). До розроблення річного плану роботи долучаються представники від педагогічного колективу, учнівства та батьків.

6.4. Аналіз планів відповідно до структури системи внутрішнього забезпечення якості освіти. Результатом аналізу такого планування стають відповідні управлінські рішення.

6.5. Заходи із підвищення якості освітньої діяльності. Такі заходи здійснюються на підставі даних про поточний стан та динаміки результатів освітньої діяльності. Для цього здійснюється моніторинг певних компонентів освітнього процесу: ефективність управлінської діяльності, навчальних досягнень учнів, соціально-психологічного клімату тощо. Моніторинг проводиться шляхом вивчення документів, аналізу навчальних досягнень, опитування учасників освітнього процесу, спостереження, розгляду звернень громадян, комунікації на інтерактивних платформах тощо.

6.6. Здійснення у закладі освіти самооцінювання якості освітньої діяльності на основі стратегії (політики) і процедур забезпечення якості освіти. Результат самооцінювання відображається у річному звіті. Річний звіт схвалюється педагогічною радою та оприлюднюється на сайті навчального закладу.

6.7. Керівництво закладу освіти планує та здійснює заходи щодо утримання у належному стані будівель, приміщень, обладнання.

6.8. Формування відносин довіри, прозорості, дотримання етичних норм. Досягнення мети діяльності закладу можливе за умови створення

сприятливого психологічного клімату, атмосфери довіри між учасниками освітнього процесу, комфортних умов для здобувачів освіти.

6.9. У навчальному закладі працюють над створенням психологічно комфортного середовища, яке забезпечує конструктивну взаємодію здобувачів освіти, їх батьків, педагогічних та інших працівників закладу освіти та взаємну довіру.

6.10. Учасники освітнього процесу можуть впливати на прийняття управлінських рішень через участь у нарадах, обговоренні, внесенні пропозицій і т.д.

6.11. Керівництво закладу здійснює процеси управління та організації освітньої діяльності в умовах інформаційної відкритості з учасниками освітнього процесу і громадою через оприлюднення інформації на сайті школи. Спілкування між учасниками освітнього процесу може відбуватися із використанням будь-яких комунікаційних технологій.

6.12. У закладі розроблено та оприлюднено Положення про академічну доброчесність, з учасниками освітнього процесу проводиться робота щодо дотримання його вимог. Ключовим чинником формування відповідального ставлення до цих питань має стати нульова толерантність усіх учасників освітнього процесу до фактів порушення норм академічної доброчесності.

6.13. Ефективність кадрової політики та забезпечення можливостей для професійного розвитку педагогічних працівників. Комплектація закладу освіти кваліфікованими педагогічними працівниками та іншими працівниками є одним з найважливіших завдань керівництва для забезпечення якісної освітньої діяльності та високої якості освіти. Керівник закладу освіти формує штат закладу, залучаючи кваліфікованих педагогічних та інших працівників відповідно до штатного розпису та освітньої програми. Кваліфікаційні вимоги до вчителів можуть різнитися залежно від поглибленого вивчення окремих предметів, профільної спрямованості класів та закладу в цілому. Керівництво закладу освіти за допомогою системи матеріального та морального заохочення мотивує педагогічних працівників до підвищення якості освітньої діяльності, саморозвитку, здійснення інноваційної освітньої діяльності. У закладі створюються умови для постійного професійного розвитку педагогічних працівників та підтримки власної професійної траєкторії. Керівництво заохочує та підтримує методичну роботу педагогічних працівників, їхню участь у професійних конкурсах, конференціях, курсах підвищення кваліфікації у різних формах, публікацію матеріалів за темами професійної діяльності та сприяє їх сертифікації. Важливим чинником є також професійне самовдосконалення керівних працівників, що безпосередньо впливає на якість роботи закладу.

6.14. Організація освітнього процесу на засадах людиноцентризму, прийняття управлінських рішень на основі конструктивної співпраці учасників освітнього процесу, взаємодія закладу освіти з місцевою громадою. Головний принцип освітнього процесу – людиноцентризм –

реалізується через виконання освітньої програми закладу освіти, яка розробляється відповідно до державних стандартів загальної середньої освіти, має враховувати потреби та інтереси учнів, спроможності закладу. Документи, які реалізують принцип людиноцентризму:

- Статут закладу містить опис основних принципів освітнього процесу, визначає ключові права та обов'язки всіх його учасників.
- Освітня програма дозволяє реалізувати право на освіту через практичну діяльність всіх учасників освітнього процесу саме у процесі навчання. Ця програма розробляється відповідно до державних стандартів загальної середньої освіти, враховує потреби та інтереси учнів, спроможність закладу освіти.
- Правила поведінки визначають, як саме мають реалізовуватися стосунки між учасниками освітнього процесу, щоб освітнє середовище було вільним від будь-якого насильства та формувало атмосферу конструктивного спілкування та співпраці.
- Правила внутрішнього розпорядку визначають оптимальні умови для комунікації учасників освітнього процесу та їхні права і обов'язки.

6.15. Використання різноманітних форм і технологій організації освітнього процесу, форм та методів роботи під час проведення навчальних занять забезпечує оволодіння учнями ключових компетентностей.

6.16. У освітньому закладі створюються умови для реалізації прав і обов'язків учасників освітнього процесу.

6.17. Режим роботи школи та розклад занять враховують вікові особливості здобувачів освіти, відповідають їхнім індивідуальним можливостям та інтересам, сприяють формуванню індивідуальних освітніх траєкторій та забезпечують можливості для гнучкого використання різноманітних організаційних форм навчання і викладання.

6.18. Процедури комплектації класів, зарахування, відрахування, переведення та випуску здобувачів освіти мають здійснюватися відповідно до встановленого порядку. Заклад оприлюднює інформацію про проектну потужність закладу, територію обслуговування, правила прийому.

6.19. В освітньому закладі вживаються заходи щодо забезпечення належного стану приміщень і обладнання, вивчаються потреби учнів та педагогічних працівників, готуються і доводяться до відома засновника запити для задоволення потреб закладу.

6.20. Керівництво освітнього закладу сприяє виявленню громадської активності та ініціативи учасників освітнього процесу, їх участі в житті місцевої громади.

6.21. Педагогічна рада розглядає на своїх засіданнях питання освітнього процесу, зокрема забезпечення якості освітньої діяльності. Колегіальність рішень педагогічної ради має велике значення для формування атмосфери співпраці у педагогічному колективі. Адміністрація школи сприяє реалізації інноваційної роботи, що дозволяє забезпечити

ефективність освітньої діяльності та створює умови для використання в освітньому процесі технологій, спрямованих на підвищення рівня навчальної мотивації здобувачів освіти.

6.22. Управлінські рішення приймаються з урахуванням пропозицій учасників освітнього процесу. Для цього керівництво закладу забезпечує необхідні умови для діяльності різноманітних форм громадського самоврядування (батьківські ради, учнівське самоврядування тощо).

6.23. Принципи громадського самоврядування у закладі освіти:

- пріоритету прав та свобод людини і громадянина;
- верховенства права;
- взаємної поваги та партнерства;
- репрезентативності органів громадського самоврядування, громадських об'єднань та інших інститутів громадянського суспільства і законності їх представників;
- обов'язковості розгляду пропозицій сторін;
- пріоритету узгоджувальних процедур;
- прозорості, відкритості та гласності;
- обов'язковості дотримання досягнутих домовленостей;
- взаємної відповідальності сторін.

6.24. Формування та забезпечення реалізації політики академічної доброчесності. У закладі розроблено Положення про академічну доброчесність. Заклад освіти впроваджує політику академічної доброчесності. Адміністрація закладу контролює дотримання норм академічної доброчесності та сприяє формуванню в учасників освітнього процесу негативного ставлення до корупції.

7. Моніторинг та самооцінювання

7.1. Основними засобами вивчення якості освітньої діяльності є моніторинг та самооцінювання, система інструментарію яких здатна оцінити ефективність освітнього процесу та передбачити подальші кроки до її підвищення.

7.2. Моніторинг освітньої діяльності – це система збирання, обробки, зберігання і розповсюдження інформації про освітню систему або окремі її компоненти, яка орієнтована на інформаційне забезпечення управління, що дозволяє робити висновки про стан об'єкта і дає прогноз її розвитку.

7.3. Призначення моніторингу та самооцінювання у забезпеченні всіх учасників освітнього процесу зворотнім зв'язком, що дозволяє вносити послідовні зміни в хід реалізації освітньої програми з метою підвищення якості її результатів.

7.4. Мета моніторингу та самооцінювання:

- вивчення рівня ефективності роботи закладу, результатів організації освітньої та науково-методичної роботи, а також раціональності педагогічних засобів та технологій;
- активізація діяльності педагогічного колективу в напрямі вивчення і впровадження інноваційних технологій;
- забезпечення ефективного, об'єктивного інформаційного відображення стану якості системи освіти,
- відстеження динаміки якості наданих освітніх послуг, ефективності управління якістю освіти.

7.5. Завдання моніторингу та самооцінювання :

- здійснення систематичного контролю за освітнім процесом в закладі освіти;
- створення власної системи неперервного і тривалого спостереження, оцінювання стану освітнього процесу;
- аналіз чинників впливу на результативність освітнього процесу, підтримка високої мотивації навчання;
- створення оптимальних соціально-психологічних умов для саморозвитку та самореалізації учнів і педагогів;
- прогнозування на підставі об'єктивних даних динаміки й тенденцій розвитку освітнього процесу в закладі освіти.

7.6. Моніторинг та самооцінювання в закладі освіти здійснюють:

- директор закладу освіти та його заступники;
- засновник;
- органи, що здійснюють управління у сфері освіти;
- державна служба якості освіти
- органи самоврядування, які створюються педагогічними працівниками, учнями та батьками;
- робочі групи педагогічних працівників;

- класні керівники;
- соціально-психологічна служба закладу освіти.

7.7. Методи моніторингу та самооцінювання:

- вивчення документації;
- опитування, анкетування;
- спостереження;
- самооцінювання власної діяльності педагогічними працівниками, здобувачами освіти, адміністрацією.

7.8. Критерії моніторингу та самооцінювання:

- об'єктивність;
- систематичність;
- відповідність завдань змісту досліджуваного матеріалу (валідність);
- надійність (повторний контроль іншими суб'єктами);
- гуманізм (в умовах довіри, поваги до особистості);
- людиноцентризм.

7.9. Напрямки проведення моніторингу та самооцінювання якості освітньої діяльності:

- освітнє середовище;
- система оцінювання результатів навчання здобувачів освіти;
- система педагогічної діяльності;
- система управлінської діяльності.

7.10. Етапи проведення моніторингу та самооцінювання

- підготовчий — визначення об'єкта вивчення, визначення мети, критерії оцінювання, розробка інструментарію і механізму відстеження, визначення термінів;
- практичний (збір інформації) — аналіз документації, тестування, контрольні зрізи, анкетування, цільові співбесіди, самооцінка тощо;
- аналітичний — систематизація інформації, аналіз інформації, коректування, прогнозування, контроль за виконанням прийнятих управлінських рішень.

7.11. Періодичність проведення моніторингу та самооцінювання:

- моніторинг та самооцінювання здійснюється упродовж навчального року — закінченого освітнього циклу, проте оцінювання діяльності окремих процесів закладу можна здійснювати у більш стислі/довші терміни, ніж навчальний рік.

- в залежності від потреби щороку може здійснюватися або комплексне самооцінювання за всіма напрямками, які визначені у документі про внутрішню систему забезпечення якості, або здійснюватися самооцінювання лише за окремими напрямками ВСЗЯО

7.12. Алгоритм дій під час проведення моніторингу та самооцінювання:

1. Видати наказ про проведення самооцінювання.
2. Затвердити склад робочої групи по кожному напрямку.
3. Провести оцінювання (зафіксувати результати та напрацювати рекомендації).
4. Видати наказ та звіт про підсумки самооцінювання.
5. Обговорити результати на засіданні педагогічної ради або на нараді при директору.
6. Ухвалити управлінські рішення та врахувати результати самооцінювання у розробленні чи коригуванні стратегії розвитку закладу освіти, річному плані роботи школи.
7. Результати моніторингу використати під час формування щорічного звіту керівника про діяльність закладу освіти.

7.13. Очікувані результати моніторингу та самооцінювання:

- отримання результатів стану освітнього процесу в закладі освіти;
- покращення функцій управління освітнім процесом, накопичення даних для прийняття управлінських та тактичних рішень.

7.14. Підсумки моніторингу та самооцінювання:

- за результатами моніторингу розробляються рекомендації, приймаються управлінські рішення щодо планування та корекції роботи;
- за результатами моніторингу та самооцінювання може бути скоригована стратегія розвитку закладу освіти;
- за результатами проведення моніторингу та самооцінювання різних напрямків ВСЗЯО готується звіт та наказ, у якому підводяться підсумки проведення моніторингових досліджень.
- розгляд результатів моніторингу може відбуватись на засіданнях педагогічної ради, нарадах при директору, засіданнях шкільних методичних об'єднань тощо;
- результати моніторингу використовуються під час формування щорічного звіту керівника про діяльність закладу освіти, при складанні річного плану роботи, у процесі розроблення чи коригування стратегії розвитку закладу освіти, у процесі планування науково-методичної роботи закладу освіти, для

визначення професійної траєкторії розвитку педагогічних працівників, для визначення індивідуальної освітньої траєкторії учнів тощо;

- щорічний звіт про діяльність освітнього закладу оприлюднюється на сайті закладу освіти.

7.15. Показники опису та інструментів моніторингу та самооцінювання якості освіти:

- кадрове забезпечення освітньої діяльності – якісний і кількісний склад, професійний рівень педагогічного персоналу;
- контингент учнів;
- психолого-соціологічний моніторинг;
- результати навчання учнів;
- педагогічна діяльність;
- управління закладом освіти;
- освітнє середовище;
- медичний моніторинг;
- моніторинг виховного процесу;
- моніторинг охорони праці та безпеки життєдіяльності;
- формування іміджу закладу освіти.

7.16. Порядок проведення моніторингу та самооцінювання:

- організація роботи щодо здійснення внутрішнього моніторингу покладається на керівника закладу освіти;
- робота з проведення внутрішнього моніторингу здійснюється адміністрацією закладу, педагогічними працівниками в складі робочих груп, соціально-психологічною службою, а також передбачає залучення представників учнівського самоврядування, батьків, якщо є можливість – фахівців у сфері оцінювання якості, освітніх експертів;
- загальне керівництво щодо здійснення внутрішнього моніторингу покладається на адміністрацію закладу освіти;
- уповноважені особи, що проводять дослідження, мають можливість обрати один із запропонованих видів моніторингу, здійснюють упорядкування інформації про стан і динаміку якості освітнього процесу, координують та узгоджують свою діяльність з адміністрацією закладу освіти;
- уповноважені особи несуть відповідальність за дотримання критеріїв здійснення моніторингу;
- моніторинг може проводитись як під час освітнього процесу, так і в позанавчальний час.

7.17. Відповідальність щодо здійснення внутрішнього моніторингу та самооцінювання:

- відповідальність за організацію та проведення моніторингового дослідження покладається на керівника та адміністрацію закладу освіти;
- контроль та періодичність проведення моніторингу здійснює адміністрація;
- особи, які організовують та здійснюють моніторинг, несуть персональну відповідальність за обробку даних, достовірність і об'єктивність наданої інформації;
- моніторинг передбачає широке використання сучасних інформаційних технологій на всіх етапах: збирання, обробка, зберігання, використання інформації;
- зберігання та оперативне використання інформації здійснюється як в електронному, так і в паперовому варіанті.

Додаток 1

Форма спостереження за навчальним заняттям

ПІБ педагогічного працівника _____
 Предмет _____ Клас _____
 Тема _____
 Дата _____

I. Розвиток і формування ключових компетентностей:

№ з/п	Ключова компетентність	Відмітка
1.	Спілкування державною мовою	
2.	Спілкування іноземними мовами	
3.	Математична грамотність	
4.	Компетентності у галузі природничих наук	
5.	Екологічна компетентність	
6.	Інформаційно-комунікаційна компетентність	
7.	Навчання впродовж життя	
8.	Громадянська компетентність	
9.	Культурна компетентність	
10.	Ініціативність і підприємливість	

II. Робота учнів під час проведення навчального заняття

	Діяльність учнів	Відмітка
1.	Всі учні працювали під час проведенням навчального заняття із зацікавленням, співпрацювали між собою	
2.	Більшість учнів працювала під час проведення навчального заняття	
3.	Переважна кількість учнів була пасивна під час проведення навчального заняття	
4.	Усі учні були пасивні під час проведення навчального заняття, не залучались до роботи	

III. Оцінювання діяльності учнів під час проведення навчального заняття

	Діяльність учителя	Відмітка
1.	Оцінює навчальні досягнення учнів, спираючись на розроблені критерії	
2.	Оприлюднює критерії оцінювання навчальних досягнень учнів	
3.	Надає учням час на обдумування відповіді	
4.	Супроводжує відповідь учня уточнюючими запитаннями	
5.	Забезпечує зворотній зв'язок щодо якості виконання /виконаного завдання	
6.	Спрямовує оцінювання навчальних досягнень на індивідуальний поступ учня	
7.	Використовує методики самооцінювання взаємооцінювання учнів	
8.	Відзначає досягнення учнів, підтримує у них бажання навчатися	
9.	Добирає домашнє завдання, спрямоване на оволодіння ключовими компетентностями, озвучує критерії його оцінювання	

IV. Спрямованість навчального заняття на формування суспільних цінностей

Діяльність учителя		Відмітка
1.	Спрямовує зміст навчального матеріалу на виховання в учнів: патріотизму, поваги до державної мови, культури, закону	
2.	Реалізує наскрізні змістові лінії	
3.	Розвиває в учнів громадянську активність і відповідальність	
4.	Розвиває в учнів громадянську активність і відповідальність	
5.	Розвиває в учнів навички співпраці та культуру командної роботи	

V. Використання інформаційно-комунікаційних технологій, обладнання, засобів навчання:

Діяльність учителя		Відмітка
1.	Використовує інформаційно-комунікаційні технології, що сприяють оволодінню учнями ключовими компетентностями	
2.	Використовує електронні освітні ресурси	
3.	Використовує медіаресурси з навчальною метою	
4.	Використовує мережу Інтернет для пошуку навчальної інформації, виконання онлайн-завдань тощо.	
5.	Використовує обладнання та засоби навчання для активізації навчально-пізнавальної діяльності учнів	

VI. Комунікація з учнями

Діяльність учителя		Відмітка
1.	Співпрацює з учнями на засадах партнерства	
2.	Вислуховує та сприймає думки учнів, їх власну точку зору	
3.	Застосовує особистісно орієнтовний підхід	
4.	Дотримується принципів академічної доброчесності	

VII. Організація роботи з учнями з особливими освітніми потребами

Діяльність учителя		Відмітка
1.	Планує роботу під час проведення навчального заняття із урахуванням індивідуальних потреб учнів з особливими освітніми потребами	
2.	Адаптує/модифікує зміст навчального матеріалу до індивідуальних освітніх можливостей учнів з особливими освітніми потребами	
3.	Дотримується відповідності темпу навчального заняття індивідуальним навчальним можливостям учнів з особливими освітніми потребами	
4.	Забезпечує корекційну спрямованість освітнього процесу	
5.	Використовує спеціально розроблені завдання та залучає до спільної роботи учнів з особливими освітніми потребами	
6.	Конструктивно співпрацює з асистентом вчителя/асистентом дитини	

СХВАЛЕНО

Протокол засідання

педагогічної ради

Вараського ліцею №1

28.02.2023 №10

Голова педагогічної ради

_____ Наталія СЕРЕДА